

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

3

2016

39 Kč / 1,60 €

Facebooková
„intifáda“? /6

téma:
Zajímá Čechy
evangelium? /12

R. Zacharias:
Problém
spokojeného
pohana /14

Petr Húšť

má rád
podobenství
o veliké řepě

8
Petr Húšť
„Mladí lidé chtějí
mít pro co zemřít“

12
**Evangelium
pro české
uši (téma)**

20
**Naše kamarádka
už není muslimka**
můj příběh

co najdete v tomto čísle

úvodník

4 Poslední kontrolní stanoviště

Vít Šmajstrla

pokoj s Izraelem

6 Facebooková „intifáda“

Johannes Gerloff

rozhovor

8 Zažili jsme věci, o kterých jsme
dřív jen četli

Petr Húšť

téma: Evangelium pro české uši

12 Přitažlivá církev

David Novák

14 Oslovit šťastného pohana

Ravi Zacharias,
Danielle DuRantová

14 Češi očima zahraničních misionářů

anketa

17 Zbytečné webové diskuse?

Ráchel Bícová

18 Mnohokrát jsem plakal...

Milan Szturc

můj příběh

20 Naše afghánská kamarádka
už není muslimka

Markéta

21 Šaman mi řekl, že můj otec musí
spálit krávu

Jaroslava Novotná

z historie

22 Musím jezdit, nebo umřu

Francis Asbury,
Jaroslav Pleva

hudba

24 Nejen pro radost z hudby

Nenadarmo,
Lucie Šváblová

připravujeme

▣ rozhovor s Romanem „Hawranem“ Lachem

▣ Jak se žije slovenskému misionáři mezi severoamerickými indiány

▣ nad Bibli: Jiří Bukovský: Ježíš – chrám i stavitel chrámu

▣ z historie: Ján Liguš: Příběh Dietricha Bonhoeffera

24
**Hrát tak,
aby to mělo smysl**
skupina Nenadarmo

ŽIVOT VÍRY

ročník 27 / březen 2016

cena 39 Kč / 1,60 €

Život víry je měsíčníkem vydávaným Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal
Redakce: Ing. arch. Tomáš Dittrich
Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich,
Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger,
Ing. arch. Kateřina Hodecová
Sazba a grafická úprava: Ondřej Pumr
Korektury: Mgr. Tomáš Coufal, Zdenka Brázdilová
Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman
Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, fax: 284 841 923
e-mail: redakce@zivotviry.cz, web: www.zivotviry.cz

Předplatné

objednávejte pomocí výše uvedených kontaktů nebo na e-mailu předplatne@zivotviry.cz.
Půlroční (239 Kč) či roční předplatné (477 Kč) lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Bližší informace (mj. kompletní ceník včetně množstevních slev) najdete na www.zivotviry.cz, odkud lze časopis také pomoci on-line formuláře objednat. Informace na vyžádání zašleme i poštou.

Předplatné, distribuce a reklamace na Slovensku:
Knihkupectvo Jonatán,
Legionárska 2, 811 07 Bratislava
tel. 02/555 63 040, e-mail: jonatan@vvh.sk
<http://obchod.mrp.sk/vvh>

Distribuce pro zdravotně postižené elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 05 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@diakonie.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147
Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků krátkit. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

© Život víry – všechna práva vyhrazena.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písmenného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Uzávěrka rádkové i plošné inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem.

Redakce si vyhrazuje právo inzerát odmítnout. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme.

Podmínky inzerce: <http://inzerce.zivotviry.cz>

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

přestože o tom ještě většina kalendářů neví, máme letos poprvé na Velký pátek volno. Co ale není jasně, je, zda se my křesťané máme radovat, nebo být smutní. Prostor pro oslavu Velikonoc, třeba postní celodenní modlitební velkopáteční poutí, se nám může hodit (na druhou stranu, kolik znáš lidí, kteří tuto možnost využijí?). Ale vědomí, že jde o čistě formální svátek, jehož skutečné poselství velká většina současných Čechů nezná, dokáže radost z toho, že my, křesťané, máme další svátek, zkalit, ba zkazit.

Vliv církve na společnost je dost přetřásané téma, a takhle si ten vliv opravdu nepředstavuji. Vznikl jakýsi společenský konsensus, že sice my Češi restituice (tj. vrátit či nahradit ukradené nemovitosti) odmítáme, ale tam, kde budeme mít den volna navíc, jsme církev ochotni přijmout. Ó, jak blahosklonný jsi, můj ty světe, jaká benevolence, jaká vstřícnost i k tmářům a pomyšleným! Jaké to dílčí smíření nesmířitelného! Když k sobě na Velký pátek dokázali najít cestu Pilát a Herodes, možné je už snad jakékoli smíření...

Zažil jsem zajímavou polemiku dvou vedoucích, kterých si vážím, přestože se v dané věci rozcházel. Nemám rád polemiky, kdy předem znám řešení a sleduji jen, jak se dvě strany nemohou dohodnout. Jaká ztráta času, jaká nuda... Zajímavé na tom pro mě někdy bývá průběh, klopýtání, klikování diskuse. Poctivé argumenty střídají nepoctivé, které mají získat sympatie méně informovaných účastníků. Pravda v diskusi poměrně často podlehne, i v církvi. V polemice, o které píšu, to ale předem ložené nebylo, a dodnes nevím, kdo měl pravdu.

Šlo o to, jestli se v dnešní době národy mohou stát křesťanskými. Oba v té věci spolu nesouhlasící muži byli modlitebními vedoucími v mezinárodním měřítku, oba sloužili české církvi, zvláště v 90. letech, a učili nás, jak se modlit a jak vést duchovní boj. Oba napsali významné knihy o modlitbě a o prorockém nastavení současnosti. Podle Johanneše Facia křesťanské národy v tomto věku existovat nemohou a prvním křesťanským národem se stane Izrael, až vejde plnost pohanů (podle Ř 11,26: „bude ... zachráněn celý Izrael, jak je nápsáno: „Ze Siónu přijde Vysvoboditel, odvrátí od Jákoba bezbožnost““).

Facius je individualista, víru chápe především jako věc jednotlivce. To je mi blízké. V roce 1990 jsem zažil, že jistá církev zasvětila v Třebíči Československo Panně Marii, a to se mi pranic nelíbilo. Myslím, že pro nic takového (ani pro žádný obdobný krok v jiném městě) nebyli tito církevníci „usnásnění schopní“, jak plyne ze statistik.

Faciuův partner v diskusi, nedávno zemřelý Pieter Bos, napsal knihu Povolání národů, která šokuje teology (je to snad jediná po teologické stránce opravdu vědecká charismatická kniha, kterou znám). Bos naopak hájil možnost, že se ke Kristu může přihlásit celý národ – na základě toho, když se většina obyvatel přikloní ke Kristu a političtí představitelé potvrdí podřízení státu pod Kristovu pravomoc.

Faciuův západní individualismus funguje v dnešním českém prostředí. Tvářit se jako křesťanská země s naším procentem rozvodovosti a dalšími statisticky vyjádřitelnými projevy bezbožnosti nedává smysl. Velký pátek jako státní svátek považují v našich podmínkách za něco jako zfalšované účetnictví.

Ale v tichomořské ostrovní zemi Vanuatu, kde je většina obyvatel křesťany a kde vláda stát zasvětila Ježíši Kristu, bych cokoliv podobného

považoval za skvělou věc. Moc bych si přál, aby se to stalo také u nás, i když ta cesta nepovede přes populistické politikaření, ale přes proměnu ideálů a života společnosti.

Na druhou stranu má Johannes Facius pravdu, že poté, co se v roce 313 křesťanství Ediktem milánským stalo jediným oficiálním nábožen-

Kristus zemřel nenápadně na konci světa

stvím římské říše, začalo to s křesťany jít opravdu z kopce. Tak jsem zvědav, jak se budou věci vyvíjet ve Vanuatu. To také naznačí, který z těch dvou výjimečných Božích mužů měl v dané věci pravdu.

Fakt, že je Velký pátek u nás svátek, je vlastně kulturní záležitost. Proč by nejateističtější stát světa nemohl mít svátky připomínající kazatele Jana Husa a byzantské misionáře Konstantina a Metoděje? I když společnost nezná jejich poselství ani se o něj nezajímá a ani k němu nemá snadný přístup, mít takové svátky je určitě lepší než ty, které jsme slavili za komunismu.

Den, kterému dnes říkáme Velký pátek, každopádně byl všedním dnem. Aspoň ten první by se proto měl psát s malým písmenem. V Jeruzalémě tenkrát hospodyně dokončovaly předpesachové gruntování a chystaly pesachovou tabuli. Zabíjeli se beránci, vytahovaly se rožně a shánělo se dříví na grilování. O Ježíše se starali pouze pohlavíři, a to jen proto, že se ho chtěli co nejrychleji a nejelegantněji zbavit. Hlavně aby to nebylo o pesachu. O tom, že Ježíš měl nějaké problémy, věděli jen jeho nejbližší, i když se v tom ještě moc nevyznali. Život šel dál. Ježíšovo ukřižování byla epizoda.

Před více než 400 lety namaloval cestu na Kalvárii flámský malíř Pieter Bruegel (čti píter bruéchel). Ptací perspektiva krajiny s popravčím vrchem v pozadí zachycuje pár set postavíček, z nichž většina chvatně proudí k popravišti, aby jí z exekuce nic neuniklo. Místo popravy je už před příchodem většiny v několika kruzích obstoupeno akčnějšími z čumilů.

Krista vlekoucího kříž musíte chvíli hledat. Je náhodou zrovna uprostřed, na průsečíku úhlopříček, ale skoro byste si ho ne všimli. Ústřední moment dějin lidstva nám může snadno uniknout. Na okraji všedního dne, v marginální provincii impéria kdesi na konci světa a na periferii dějin Bůh zjevil svou nádhernou podivuhodnou lásku a vzal na sebe trest za hříchy každého člověka, celého lidstva.

To, že se některé země prostřednictvím svých nejvyšších představitelů hlásí ke Kristově vládě, se mi líbí. Uvidíme, jestli je to jenom ústy, nebo i životem, to se určitě ukáže. Ale to, že Kristus je pro každého člověka nejdřív vždycky někde na okraji, to, že ho na velkém obraze světa musí pracně hledat, to, že se to hledání nedá nahradit žádnou státní parádou ani institucí, to, že se osobní vztah k Bohu nedá nikomu naservírovat ani za nikoho uzavřít, platí pořád, ať už Velký pátek státním svátkem je nebo není.

Tomáš Dittrich

Poslední kontrolní stanoviště

Je spasení zadarmo?

Vít Šmajstrla

Při cestě do zahraničí i návratu domů jsou platné cestovní doklady naprosto klíčové. Představa, že zůstanu někde v daleké zemi bez osobních dokladů, je na cestách mou noční můrou. Poklepání na dobře zapnutou kapsu, k ujištění, že je pas bezpečně na svém místě, se stalo určitým rituálem, který na cestách opakuji mnohokrát denně.

Jednou jsem se vracel po delší době z ciziny. Čekal jsem na letišti ve frontě s pasem a letenkou v ruce – a protože dokumenty byly v pořádku, měl jsem dobrou naději, že bez problémů projdu kolem úředníka a budu moci nastoupit do letadla, které mě vezme domů, kam jsem se už nezřízeně těšil. Zatímco jsem čekal, napadlo mě následující podobenzství:

Podobenství o pasové kontrole

Můj život je jako cesta obrovským letištěm. Procházím dlouhými chodbami a vím, že na konci mě čeká klíčový kontrolní bod, přepážka s úředníkem, který rozhodne o mém dalším osudu. Buď

mi bude umožněno vrátit se domů, nebo budu odmítnut. O tom, jak to se mnou dopadne, rozhodne, jestli budu mít správný pas. Policisté u přepážky jsou nekompromisní a neúplatní, bez platného pasu nemáme šanci. Žádné množství peněz, žádná slova ani žádný jiný dokument mi bez pasu cestu neotevrou.

Zatím je ale kontrolní bod ještě daleko a já se procházím nablýskanými letištními chodbami. Po obou stranách mě zvou výlohy s nádherným zbožím, restaurace, kina, náboženské koutky, fitcentra i místa nejrůznější zábavy, ve kterých můžu bez problémů strávit celý život. Chodím těmi chodbami, nahlédnu tam a onde, ale v srdci se nemůžu zbavit tísnivého pocitu, že mi ten klíčový dokument stále chybí. Ptám se lidí, nahlížím do obchodů, ale stále jasněji si uvědomuji, že čas odletu se blíží, a já jsem stále bez pasu.

Začínám panikařit. V zoufalství během chodbami, rozhlížím se kolem sebe, vrážím do lidí. Najednou zahlédnu malý obyčejný stůl, u kterého sedí nenápadný muž. Něco mi říká, že by mi mohl poradit. Doběhnu k němu, padnu na zem a v zoufalství ze sebe vychrlím: „Potřebuji pas, ten opravdový pas, bez kterého se nedostanu domů. Nevíte prosím, kde bych ho mohl sehnat? Zkusil jsem už všechno, ale pořád ho nemám – a já tak strašně chci domů.“

Ten muž se na mě podívá a říká: „To je dobře, že jsi tady, příteli. Už dlouho na tebe čekám. Ten pas mám pro tebe už dávno připravený. Vidíš, je

v něm napsáno tvé jméno. Byl příliš drahý, než aby sis ho mohl nějakým způsobem obstarat sám, proto jsem za něj zaplatil místo tebe. Tady ho máš, vezmi si ho ode mě jako dárek.“ A opravdu – podává mi cenný dokument, ve kterém je opravdu vepsáno moje jméno. Nevěřicně a plný vděčnosti si ho беру a jako ve snách už beze strachu jdu směrem ke kontrolnímu bodu.

Výklad tohoto podobenzství je jasný: Abychom se dostali k Bohu Otci, potřebujeme jedinečný doklad, pas s pečeti krve Božího syna. Tento pas je tak cenný, že si jej nelze obstarat běžným způsobem – nelze si jej zasloužit ani koupit. Svět nám toho nabízí zdánlivě hodně, platný pas nám ale dát nemůže. Ten nenápadný muž u stolu je Ježíš. Protože mě miloval, zaplatil za můj pas vlastní krví – a nejen za můj, ale za pasy všech, kdo v něho uvěří. Víra a pokorná prosba pohnou Božím srdcem a ten nejcennější doklad dostáváme od Božího syna jako dar. Naše životy se mění – přemožení štěstím, s vděčností a již bez strachu jdeme životem k setkání s Bohem. Až jednou skutečně dojdeme k poslednímu checkpointu svého života, ten přísný anděl před cenným dokumentem garantovaným samotným Božím synem pouze zalutuje, otevře bránu věčnosti a řekne: „Vítejte doma, pane.“

Ostatní odlétají, a já ne...

Popsané podobenzství je hezké a povzbuzující, ale je v něm obsažena i temná stránka: Život je možno také promarnit, Ježíše minout,

krátce

◆ Průzkum: Věřící mají horší život.

To říká výsledky široce založeného průzkumu veřejného mínění o tom, jaký vliv má na lidský život víra v Boha. Zorganizovali ho evoluční psychologové z Příř UK. Prostřednictvím internetu získali zatím (průzkum ještě pokračuje) přes 6000 respondentů s průměrným věkem mírně nad 30 let. K odlišení věřících a nevěřících posloužily otázky, do jaké míry lidé věří ve stvoření světa inteligentní bytostí. Lidé s nejsilnější vírou ve stvoření také nejvíce věří tomu, „že Zemi navštěvují mimozemšťané, že stát pomocí očkování a fluorované vody kontroluje a manipuluje občany a že chod světa je ve skutečnosti řízen tajnými spolků“, uvedl pro server Technet.cz biolog Jaroslav Flegl, člen týmu, který průzkum provádí. „Věřící“ podle průzkumu také častěji trpí depresemi, úzkostmi, fobiemi a zejména sluchovými halucinacemi a mají podstatně větší sklon k psychózám. Osoby věřící a nevěřící v božský původ člověka se podle průzkumu naopak neliší v tom, jak důležité je pro ně chovat se čestně.

Od podobně založeného průzkumu by bylo možné očekávat zajímavé výsledky, klíčová je ale definice toho, jak vymezit

pojem „věřící“. V tom neměli autoři průzkumu šťastnou ruku. Mezi různými množinami lidí věřících ve stvoření jsou totiž obrovské rozdíly. Zajímalo by mě, jak by v průzkumu dopadli evangelikální křesťané. Věřím, že by výsledky byly úplně jiné. Jsem přesvědčen, že evangelikální křesťanům se ve srovnání s nevěřícími žije výrazně lépe.

◆ Australský Hillsong pod Tatrami.

V Poprad Aréně v Popradu hrál 1. 2. australský Hillsong. 4200 diváků arénu vyprodalo poprvé v její historii. Akci, na které se sjeli křesťané ze všech koutů Slovenska i z okolních zemí, pořádala Mládež pre Krista. „Mal som bázeň pred tým, ako ľudia rôznych národov a denominácií nehládali medzi sebou rozdiely, ale spoločne vyvyšovali a uctievali svojho Kráľa ako

jeden hlas! A som presvedčený, že z toho mal Hospodin najväčšiu radosť a v nebi poriadne tancoval!“ uvedl jeden z organizátorů, Milan Macek, na svém facebooku.

◆ Pastoři pomazali Clintonovou za prezidentku.

50 afroamerických pastůrů pomazalo na zvláštním shromáždění 5. 2. Hillary Clintonovou za budoucí prezidentku USA. Pastor několikatisícového sboru v Houstonu Kirbyjon Caldwell při tom při modlitbě řekl: „Paní státní tajemnice a budoucí prezidentko Clintonová, před příchodem Krista vydáváme výnos a prohlašujeme, že vás od hlavy k patě jako štít obklopí Hospodinova přízeň.“

Tento Caldwellův krok vyvolal kritiku. Michael Brown, jeden z bývalých protagonistů probuzení v Pensacole a ředitel biblické školy FIRE School of Ministry, napsal: „Hanba všem, kteří se na takovém obřadu podíleli!“ Kandidátka Demokratické strany na prezidentku USA Hillary Clintonová totiž v řadě oblastí zastává

postoje proti biblické morálce. Nejen, že je zastávkyní umělých potratů, ale prosí svou snahou uzákonit v USA potrat částečným porodem, což je ve skutečnosti usmrcení novorozence během porodu.

◆ První křesťanští uprchlíci dorazili.

Po více než ročním úsilí českých křesťanských aktivistů přistálo 24. 1. v Praze letadlo s prvními dvěma rodinami uprchlíků před islámským státem. „Přes namáhavou cestu (vstávali ve dvě ráno našeho času) trpělivě odpovídali na otázky novinářů a pak v autobuse ještě vytáhli kytaru a zpívali si. Po příjezdu na Okrouhlík u Jihlavy je čekala večere – irácké jídlo, na které jsou zvyklí,“ uvedli pracovníci NF Generace 21.

K prvním deseti přibýlo 5. 2. dalších 17 uprchlíků, čtyři rodiny. Počátkem února proběhly také přímo v místě uprchlických táborů u Irblu azylové a integrační pohovory se 118 dalšími křesťany vybranými pro převoz do Česka. Jedna skupina by měla dorazit koncem února, druhá v půli března.

Reportáž ve zprávách TV Prima 11. 2. odstartovala bulvární kampaň zaměřenou proti přijímání uprchlíků. Jeden

jeho pas nezískat a zůstat nakonec stát odmítnut před zavřenými dveřmi. A když pak anděl přelétne pohledem všechna falešná potvrzení a vyslechne všechny výmluvy, které se mu budu snažit vnutit, bude muset konstatovat: „Nemáš ten správný pas, proč?“ A brána zůstane zavřená.

Jak zničující bude pomyšlení, že jediný důvod, proč jsem se k Bohu nedostal, byla moje pycha, která mi nedovolila o vstup včas požádat!

Nedávno jsem prožil určitý náznak zkušenosti, jaké to je, definitivně promeškat příležitost: měl jsem odletět na misijní cestu do Jižního Súdánu, měsíce jsem se na ni připravoval. Při mezipřistání v Káhiře došlo k tomu, že kvůli nedostatečným dokumentům a zprísnění kontrol (měl jsem pouze příslib víza a ne vízum samotné; to jsem doposud vždy dostal až na letišti v cíli) mi nebylo umožněno nastoupit do dalšího

Situace se pak vyřešila, cesta nakonec proběhla úspěšně a zpětně viděno časové ani finanční ztráty nebyly zásadní – ale na ten pocit, kdy ostatní s platnými doklady odlétají, a já vlastní vinou zůstávám, do smrti nezapomenu. Představa, že lze takto nezvratně promeškat vstup do Božího království, na mě dolehla s velkou vážností. Šlo o pouhý náznak, ochutnávku, ale děsivá hrůza z představy definitivního odmítnutí na mě dýchá ještě dnes.

Znát správnou diagnózu nestačí

To, že se jako křesťané nemusíme bát závěrečného zúčtování, protože Kristus zaplatil na kříži za naše hříchy, je tou nejlepší zprávou v dějinách. Záchrana je pro nás zadarmo, ale jen proto, že byla zaplacená někým jiným. Často se ptám, jak je možné, že jsou lidé často touto zprávou tak málo zasaženi? Částečně to může být tím, že ji nabízíme jako bezcennou housku na krámě.

Připomíná mi to jeden příběh z mé lékařské praxe: Když jsem jako mladý lékař krátce po revoluci začínal samostatně pracovat, přišel ke mně do ordinace mladý muž. Byl zjevně dobře finančně zajištěn, ale celkově působil usouzeně. Již tři roky trpěl paralyzující únavou. Dlouze mi líčil, jaké špičkové zahraniční specialisty už se svými potížemi navštívil a kolik ho to stálo – celkově už za lékaře utratil přes 300 000 korun (což byly v té době opravdu významné peníze). Nějakým způsobem

se pak dostal ke mně, ale bylo zjevné, že si od návštěvy u mladého nezkušeného lékaře mnoho neslibuje. Vyšetřil jsem ho a odebral mu základní krevní testy. Z výsledku, který jsem obdržel druhý den, vyplynulo, že má těžce sníženou funkci štítné žlázy. Nějakým způsobem se stalo, že nikdo z odborníků, které navštívil, na tuto možnost nepomyslel (nepíšu to, abych se chlubil, toho jsem dalek – byla to náhoda a mohl bych uvést také řadu opačných případů, kdy kolegové zase zachraňovali moje maléry).

Když mladý muž přišel na kontrolu, neměl jsem na něho mnoho času. Podal jsem jen mu recept se slovy: „Tak už vím, co vám je! Máte sníženou funkci štítné žlázy. Užívejte tedy tyto tablety vždy jednu ráno, a během několika týdnů vám bude dobře.“ – a chtěl jsem se s ním rozloučit.

Nevěřicně se na mě podíval a začal křičet: „Cože? Chcete říct, že tady ty tablety za třicet korun mě vyléčí? Nejlepší specialisté v zahraničí mi nepomohli, tolik peněz jsem utratil – a vy mi tady chcete namluvit, že mi pomůžou tyhle obyčejné tablety za pár korun?“ A našťavě odešel. Pokud vím, obešel pak několik dalších kolegů a trvalo ještě nějakou dobu, než léčbu akceptoval a jeho stav se zlepšil.

Vzal jsem si z té příhody poučení: Znat správnou diagnózu nestačí; je také důležité, jak ji lidem sdělujeme. Co je zadarmo, bývá většinou bezcenné, a my někdy nabízíme dobrou zprávu o Kristu jako levné tablety za pár korun. Nic není ale vzdálenějšího pravdě. Právě na Velikonoce si připomínáme, že naše záchrana stála Božího syna nesmírné utrpení. Bůh lidem opravdu nenabízí levnou spásu. Nedělejme to ani my.

MUDr. Vít Šmajstrla je starším KS Ostrava.

Úředník nakonec řekl „ne“, dveře se zavřely a letadlo odlétlo beze mne. Byl jsem v šoku.

letadla, na které jsem měl zakoupenou letenku. Situace do poslední chvíle nebyla jednoznačná, záleželo na rozhodnutí jednoho úředníka na letišti v Káhiře. Do poslední vteřiny jsem nevěřil, že by to Bůh opravdu mohl dopustit a že by mi letadlo mohlo uletět. Když pak úředník řekl své definitivní ne, dveře se zavřely a letadlo opravdu odlétlo beze mne, prožil jsem značný šok. Pocit nezvratného promeškání příležitosti byl zničující. Cítil jsem se hrozně.

z nich, pan George Batto, ve svém vyjádření na kameru projevil určitou nespokojenost s ubytováním. Kromě toho ale vyjadřoval i vděčnost a ochotu pracovat, což redaktoři bulvární televize naneštěstí vypustili.

Reportáží TV Prima se podle serveru Lidovky bude zabývat Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. „Bude se dělat analýza o správnosti překlada a vyhodnocení, zda to byla jen nepřesnost, pokud vůbec, nebo pochybení závažnějšího rázu,“ uvedl předseda rady Ivan Krejčí.

„Goebbels a muslimové mohou jásat nad kvalitou této propagandy,“ komentoval to na serveru Parlamentní listy aktivista a exmuslim Lukáš Lhoťan. Na účet redakce TV Prima uvedl: „Z obsáhlejšího rozhovoru vytáhla několik sekund, které ještě k tomu pravděpodobně naroubo-

vala na jiný okamžik záznamu a postavila v celé reportáži úplně do jiného kontextu.“

Sociální pracovnice Jaroslava Varodi už předtím oslovila jménem fondu jehlavské praktické lékaře s žádostí, zda by se některý z nich neujal vyšetření příchozích rodin. Žádný z nich nezareagoval kladně. MUDr. Jiřímu Havránkovi se nelíbila forma e-mailu.

Kromě těchto dvou nepříznivých momentů byla česká média pozitivní, uprchlíci opakovaně dostávali prostor v hlavních zpravodajských relacích a zájem médií pokračuje. Podobné negativní zprávy ohledně uprchlíků ale u nás v určitých segmentech společnosti naráží na živnou půdu.

◆ **Malé muzeum Bible.** Malé muzeum Bible zahájilo svou činnost 1. 2. ve Starém Pelhřimově. Expozice prezentuje jak historii Bible v českých zemích, tak přímo biblické poselství. Expozice je rozdělena na několik částí: Staré tisky – desítky Biblí a křesťanských knih z 16 – 18. století včetně originálů Bible králické nebo Bible Melantrisky, současné Bible – stovky Biblí v šesti desítkách světových jazyků, různé zajímavé exponáty (např. Bible v Braillově

písmu pro nevidomé, Bible v českém znakovém jazyce, Lego a Minecraft Bible) a zážitkový program zahrnující možnost tisku na replice středověkého knihtisku, výrobu ručního papíru, projekt „ruční přepis Bible“ nebo opisování Husových děl brkem a inkoustem. Muzeu dokumentuje i některé ze způsobů ukrývání a pašování Biblí. Žřizovatelem je Biblický teologický seminář.

Muzeum nabízí komentované prohlídky a různé doprovodné programy. Otevřeno je ve středu a pátek od 10 do 17 hodin, ale vstup je možné sjednat i mimo pravidelnou otevírací dobu.

www.malemuzeumbible.cz

◆ **Kurz 3D života.** Nový kurz vytvořený v KS Plzeň nabízí seznámení s určitými důležitými dovednostmi, jak nakládat se svým životem. Zváni jsou všichni, kdo chtějí, aby jejich život byl 3D, aby z něj nešli jen délku, ale měl také šířku a hloubku.

Pilotního běhu loni na podzim se účastnilo 45 osob. Většina účastníků byla se sborem v kontaktu už dříve. Pastor Karel Řežábek, autor kurzu, hodnotil premiérový běh velmi pozitivně. Životu v

sděлил, že hledal alternativu k evangelizačnímu kurzu 3pé, který ve sboru vytvořili na základě inspirací kurzu Alfa a který pořádali řadu let. Kladli si otázku, proč je o kurz Jedenplusjedna (kurz o vztazích mezi partnery, který také ve sboru vytvořili) v poslední době větší zájem než o 3pé.

„Lidé chtějí získat vztahové dovednosti,“ řekl Životu víry pastor Řežábek, „ale nevidí potřebu jednat ve věci své spásy.“

Nezajímá je předávání vědomostí, o což šlo ve 3pé. Kurz 3D života se zaměřuje na dovednost, jak nakládat se životem. Není evangelizační, cílem není prezentace křesťanství, ani aby se účastníci obrátili. Kurz řeší zásadní oblasti lidského života, např. úspěch, naplnění, jak sladit rodinu, práci a čas pro sebe, stanovování cílů, vztahy aj. Hosté se mohou zúčastnit dvou společných víkendových výjezdů. Poslední z osmi setkání se nazývá Život s přesahem (Žít pro něco, pro co stojí za to zemřít) a Karel Řežábek v něm vysvětluje, že všechno, co se do té doby na kurzu probíralo, funguje líp s Ježíšem.